

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 28 października 2021 r., znak ON. (...)1.1550.2021.EH Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 10 września 2021 r., zaliczające H. L. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 30 września 2022r. z symbolem przyczyny niepełnosprawności 09-M i obejmujące wskazania związane z niepełnosprawnością, w tym wskazanie, że odwołujący się nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji i orzekł o zaliczeniu H. L. do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 30 października 2024r. z powodu chorób oznaczonych symbolami 05-R i 09-M (k. 133, 143 akt organu).

H. L. wniósł odwołanie od tego orzeczenia, żądając zaliczenia go do stopnia znacznego oraz stwierdzenia, że spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy – prawo o ruchu drogowym (k..4).

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia decyzji i wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy przedstawił argumentację analogiczną do zaprezentowanej w zaskarżonym orzeczeniu (k.5-6).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. L. urodzony (...) ma obecnie 63 lata. Posiada wykształcenie średnie. Obecnie nie jest aktywny zawodowo, korzysta z renty.

Niesporne , nadto dowód: ocena zawodowa – k. 140 akt organu,

W 2011r. został uznany przez Wojewódzką Komisję Lekarską MSWiA w S. za całkowicie niezdolnego do służby w Państwowej Straży Pożarnej z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa odcinka lędźwiowo-krzyżowego i przewlekłej nerwicy neurasteniczno- lękowej i został zaliczony do pierwszej grupy inwalidzkiej. Stwierdzono jednocześnie, że H. L. nie wymaga pomocy osób drugich.

Niesporne , orzeczenie - k. 121 akt organu,

H. L. od ponad 10 lat leczy się z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. Nie był leczony szpitalnie czy operacyjnie z powodu tych dolegliwości. Pozostaje pod opieką (...). Obecnie stwierdza się u niego zespół bólowo-korzeniowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych bez znacznej dysfunkcji chwytно-lokomocyjnej. Brak u niego niezborności kończyn górnych i dolnych, brak niedowładów, porażeń, istotnych zaburzeń funkcji ruchowej o charakterze miernym i znacznym. Skutki naruszonej sprawności organizmu powodują, że ma ograniczenie w pełnieniu ról społecznych dających się rekompensować przy pomocy zaopatrzenia ortopedycznego.

Przebył operację z powodu dwóch nowotworów złośliwych. W 2012r. przebył zabieg operacyjny usunięcia guza nerki lewej. W 2017r. przeprowadzono rostatektomię radykalną z limadenectomią regionalną. Od tamtej pory nie było progresji chorób nowotworowych, co potwierdziły badania kontrolne tomografii komputerowej jamy brzusznej przeprowadzone w czerwcu 2021r. Wskazane schorzenia mają charakter okresowy i czynią ubezpieczonego niepełnosprawnym w stopniu lekkim.

H. L. leczy się psychiatrycznie od 2008r. z rozpoznaniem zaburzenia neurasteniczne. Zaburzenia te mają charakter trwałe i czynią ubezpieczonego niepełnosprawnym w stopniu lekkim. Ma naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym

stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną oraz ograniczenia w pełnieniu ról społecznych.

H. L. samodzielnie wykonuje czynności samoobsługowe, czynności higieny osobistej, spożywa posiłki. Odwołujący nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, czynności z zakresu higieny, ubierania się oraz odżywiania.

Dowód : dokumentacja medyczna zgromadzona w aktach organu, dokumentacja medyczna – k.20a, 57, 68, ocena stanu zdrowia k. 141 akt organu, opinia biegłego z zakresu psychiatrii k.95-99, opinie biegłych z zakresu ortopedii i neurologii k.21-29,73, 80, opinia biegłego z zakresu onkologii k.46-48.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie jedynie częściowo.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 2095). Zgodnie z brzmieniem tego przepisu obowiązującym w chwili wydania wyroku (przed zmianami, które weszły w życie 15 kwietnia 2023 r.): przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, gdy nie można przeprowadzić posiedzenia zdalnego, a przeprowadzenie rozprawy lub posiedzenia jawnego nie jest konieczne. Strony zostały zobowiązane do podania własnych adresów poczty elektronicznej na potrzeby organizacji rozprawy zdalnej (zarządzenie z 28 lutego 2022 r.), lecz ich nie wskazały, wobec czego sąd uznał, że nie ma możliwości przeprowadzenia posiedzenia zdalnego. Jednocześnie sąd uznał, że prowadzenie rozprawy nie jest konieczne, skoro w sprawie nie zgłoszono żadnych osobowych wniosków dowodowych. W rezultacie skierowano sprawę na posiedzenie niejawne, a strony otrzymały termin na przedstawienie końcowych stanowisk na piśmie.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 573 z późn. zm., dalej jako „ustawa o rehabilitacji”) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2021 r. poz. 857 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy o rehabilitacji rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy).

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy).

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy).

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról

społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2021 r. poz. 857 dalej jako (...)). Rozporządzenie precyzuje pojęcia użyte przez ustawodawcę, i tak w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności, niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 pkt 3). Natomiast w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza konieczność udzielania pomocy (zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych) w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności wskazanej powyżej (§ 30 ust. 1pkt 2).

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego. Chodzi więc o takie naruszenie sprawności organizmu, które uniemożliwia zaspokojenie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy). Istotne jest, aby wskazane elementy występowały łącznie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 sierpnia 2005 r., sygn. akt I PK 11/05, OSNP 2006/11-12/181 oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt II AUa 651/02, Pr.Pracy 2004/7-8/65, a nadto w wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., III AUa 1333/01, OSA 2003/7/28). W wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt III Aua 386/07, orzeczono, że za niezdolną do samodzielnej egzystencji uznaje się wyłącznie osobę wymagającą stałej pomocy przy chodzeniu, jedzeniu, ubieraniu się. Sąd ten wskazał, że utrudnienia w poruszaniu się, czy niemożność samodzielnego wyjścia z wanny są utrudnieniami niewystarczającymi do przyjęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji – nie uzasadniają bowiem korzystania ze stałej lub długotrwałej opieki i pomocy (w odróżnieniu od pomocy doraźnej). Stanowisko to podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

W myśl zaś art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy - Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności jak również w zakresie ulg i uprawnień uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności

(Dz. U. z 2003r., Nr 139, poz.1328). W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia, przy ocenie konieczności korzystania przez osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności było prawidłowe w zakresie zaliczenia odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną, spór zaś dotyczył stopnia niepełnosprawności. H. L. kwestionował zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, domagając się orzeczenia stopnia znacznego. Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, odwołujący ma obniżoną zdolność do pracy w porównaniu do osób o podobnych kwalifikacjach, ale może pracować na otwartym rynku pracy z uwzględnieniem ograniczeń (ciężka praca fizyczna, dźwiganie, wymuszona pozycja ciała bez możliwości zmiany). Mimo utrudnień odwołujący jest zdolny do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, samodzielne poruszanie się i komunikowanie, może wykonywać czynności gospodarstwa domowego i uczestniczyć w życiu społecznym.

Wydając zaskarżone orzeczenie, Wojewódzki Zespół podkreślił, że stan zdrowia odwołującego, nie czyni go osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, całkowicie zależną od otoczenia, która wymaga tego, by ją pielęgnować w zakresie higieny osobistej, karmić oraz wykonywać w zastępstwie czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Okoliczności te wykluczają możliwość zakwalifikowania odwołującego do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności. Odwołujący nie wymaga nawet czasowej pomocy osoby drugiej, co z kolei stanowi przesłankę zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Spostrzeżenia organu co do oceny sprawności odwołującego potwierdzili powołani w sprawie biegli sądowi lekarze z zakresu ortopedii, neurologii, onkologii i psychiatrii. W opiniach sądowo-lekarskich biegli, po badaniu odwołującego się, zebraniu wywiadu i analizie dokumentacji medycznej dostępnej w aktach sprawy, stwierdzili w sposób jednoznaczny, że rozpoznane u odwołującego schorzenia narządu ruchu, onkologiczne i psychiatryczne powodują nie większy niż lekki stopień niepełnosprawności, wskazując że nie zachodzi konieczność stałej lub częściowej opieki lub pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie biegły psychiatra stwierdził, że stwierdzone u odwołującego zaburzenia psychiatryczne mają charakter trwałe.

S. naruszonej sprawności ruchowej organizmu powodują, że ma ograniczenie w pełnieniu ról społecznych dających się rekompensować przy pomocy zaopatrzenia ortopedycznego.

H. L. samodzielnie wykonuje czynności samoobsługowe, czynności higieny osobistej, spożywa posiłki. Nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, czynności z zakresu higieny, ubierania się oraz odżywiania. Biegli wszystkich specjalności byli spójni ustalając stopień samodzielności odwołującego.

H. L. zachował zdolność do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się m.in. samoobsługę i poruszanie się. To zaś, w ocenie Sądu, pozwala uznać, że jego stan zdrowia i rozpoznane schorzenia odpowiadają lekkiemu stopniowi niepełnosprawności. Jak wskazywano powyżej o zaliczeniu wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności decydują dwie przesłanki. Mianowicie, niepełnosprawność ta może wynikać z niezdolności do pracy albo zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, konieczności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych bądź też obu tych przesłanek łącznie. Odwołujący ani nie wymaga częściowej pomocy innych osób ani zatrudnienia jedynie w warunkach pracy chronionej. Ze względu na rozpoznane schorzenia ma naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką

wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną oraz ograniczenia w pełnieniu ról społecznych.

Zważywszy na definicję lekkiego i znacznego stopnia niepełnosprawności, opisany w opiniach stopień dysfunkcji badanego świadczy o zasadności zaliczenia go do pierwszego z tych stopni. Nie wydaje się bowiem, by H. L. w takim stanie zdrowia nie mógł podjąć żadnej pracy fizycznej ani by wymagał stałej pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu.

Nie sposób nie zgodzić się z organem, że ubezpieczonemu nie przysługuje uprawnienie do posiadania karty parkingowej, ponieważ został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności między innymi z powodu chorób narządu ruchu (O5-R). Jak już była o tym mowa powyżej, podstawą do stwierdzenia tego uprawnienia stanowi art. 6b ust.3 pkt 9 ustawy - o rehabilitacji i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz art.8 ust. 3a pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie bowiem z treścią powołanych przepisów kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W odniesieniu do powyższego należy stwierdzić, iż osoby z lekkim stopniem niepełnosprawności, niezależnie od kodu w orzeczeniu, nie otrzymają karty parkingowej. Wynika to bowiem z literalnego brzmienia powołanego powyżej przepisu. Zatem nie ma przy tym znaczenia, czy odwołujący ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się i czy przyczyną niepełnosprawności są schorzenia oznaczone symbolem O4-O (choroby narządu wzroku), O5-R (upośledzenia narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Z przywołanych przepisów jednoznacznie wynika, że aby uzyskać uprawnienie do wydania karty parkingowej należy spełnić dwie przesłanki łącznie: uzyskać orzeczenie o określonym stopniu i symbolu niepełnosprawności oraz mieć znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Do uznania opinii za niemiarodajne nie mogły prowadzić zarzuty zgłoszone przez odwołującego się: w istocie stanowią one bowiem jedynie subiektywną polemikę z oceną biegłych.

Odwołujący się nie przedstawił żadnej dokumentacji medycznej, z której wynikałby inny stan kliniczny, niż opisany w opiniach. Tym samym dokumentacja medyczna powołana w stanie faktycznym, której rzetelność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony, nie daje podstaw do odmiennej oceny stopnia niepełnosprawności wnoszącego odwołanie niż dokonana przez biegłych. Przywołane leczenie sanatoryjne stanowi rehabilitację, której celem jest poprawa stanu zdrowia. Jako takie nie stanowi dowodu na poparcie twierdzeń odwołującego się. Podobnie rzecz się ma z korzystaniem z poradni zdrowia psychicznego, ortopedycznej lub urologicznej. Uznanie odwołującego się za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim wcale nie oznacza, że poczytuje się go za „lekkiego chorego”. Jak już wyżej wskazano – lekki stopień niepełnosprawności to taki, w którym badana osoba ma naruszoną sprawność organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Tak jest właśnie w przypadku odwołującego się – za pomocą rehabilitacji oraz leczenia w specjalistycznych placówkach można rekompensować jego ograniczenia społeczne lub zawodowe.

Odwołujący nie prezentował uwag co do wyводу logicznego biegłych. Wyrażane przez odwołującego zarzuty są jedynie polemiką ze stwierdzeniami zawartymi w opinii biegłych, co nie uzasadnia konieczności powołania innych biegłych do zbadania stanu zdrowia odwołującego się, a także nie powoduje odmówienia wymienionym opinii mocy dowodowej.

Zdaniem Sądu, wszystkie opinie biegłych sporządzone na zlecenie Sądu charakteryzują się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego i rozpoznania dolegliwości. Wnioski opinii zostały przez biegłych wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonego badania oraz w oparciu o gruntowną analizę dostępnej dokumentacji medycznej. Stąd też, sporządzone ekspertyzy zasługują na przyjęcie za miarodajne dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie.

Mając na uwadze wszystko powyższe należało podzielić zawarte w nich wnioski, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania. Zważywszy na definicję lekkiego i znacznego stopnia niepełnosprawności, stopień dysfunkcji odwołującego świadczy o zasadności zaliczenia go do pierwszego z tych stopni. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, że ocena stopnia niepełnosprawności odwołującego przez Zespoły orzekające w sprawie była nieprawidłowa.

Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wymagało jednak korekty polegającej na stwierdzeniu, że H. L. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim trwale również z symbolem niepełnosprawności O2-P z uwagi na stwierdzenie przez biegłego także chorób psychiatrycznych w lekkim stopniu oraz charakteru trwałego wszystkich występujących u odwołującego chorób.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w pkt I. zaliczył H. L. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe także z powodu schorzeń o symbolach O2-P, zaś w pkt II. oddalił odwołanie w pozostałej części.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

18.04.2023